İHSAN OKTAY ANAR • **Puslu Kıtalar Atlası**

İHSAN OKTAY ANAR 1960 doğumlu. Lisans, master ve doktora eğitimini Ege Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde yaptı. Halen aynı okulda öğretim üyesi. Yayımlanan diğer kitapları: *Kitab-ül Hiyel* (1996), *Efrâsiyâb'ın Hikâyeleri* (1998), *Amat* (2005), *Suskunlar* (2007), *Yedinci Gün* (2012).

İletişim Yayınları 326 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 22
ISBN-13: 978-975-470-472-3
© 1995 İletişim Yayıncılık A. Ş.
1-47. BASKI 1995-2012, İstanbul
48. BASKI 2013, İstanbul
49. BASKI 2013, İstanbul

KAPAK Suat Aysu
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ Sait Kızılırmak
BASKI ve CİLT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11
Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721
Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Cağaloğlu 34122 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

İHSAN OKTAY ANAR

Puslu Kıtalar Atlası

iletişim

N.Y. için
(Novae Fulguri)

tui lucent oculi
sicut solis radii
sicut splendor fulguris
lucem donat tenebris

"Boşluğun üzerine kuzeyi yayar
Ve hiçliğin üzerine dünyayı asar."

EYÜB 26:7

"Ey parlak yıldız, seherin oğlu, göklerden nasıl düştün! Sen ki, milletleri devirdin, nasıl yere yıkıldın! Ve kendi yüreğinde derdin: Göklere çıkacağım, tahtımı Allah'ın yıldızları üzerinde yükselteceğim ve ta kuzeyde cemaat dağında oturacağım: Bulutların yüksek yerleri üzerine çıkacağım, kendimi Yüce Allah gibi edeceğim."

İŞAYA 14:12

Yeni Roman Ülkelerinde...

Mutlu yazar, azdır. Belki de yoktur. Ama mutlu okur vardır. O mutlu okurlardan birisi olduğumu duyumsarım zaman zaman. "Don Quijote"yi okumak, yeniden okumak, kimi mutlu kılmaz? "Bugün neye inandığı" sorulunca, Milan Kundera "Cervantes'e" mi demişti, "Don Quijote'ye" mi demişti?

Kemal Tahir'in çalışma masasında bir Faulkner görünce heyecanlanmıştım.

Şimdi bir gıdım Almancam varsa, "Şato"nun, "Amerika"nın, "Günlükler"in Türkçeye bir hayli geç çevrilmesinden ötürüdür. İki gıdım İngilizcem ise, Faulkner gölgesiyle, Woolf gölgesiyle, Joyce korkusuyla da.

Günün birinde İhsan Oktay Anar'ı tanıdım. Önce "Tamu"yu, sonra "Puslu Kıtalar Atlası" ile "Kitab-ül Hiyel"i okudum. Dosya olarak.

"Puslu Kıtalar Atlası" üzerine yazmadan önce, romanın bilgisayar çıktısını yeniden okudum. Kimbilir kaçıncı kez aynı duyguyu yaşıyordum: *Metnin* elyazısıyla başka, daktiloyla başka, düzelti aşamasında başka, kitaplaştığında yine başka, hatta bambaşka *duruşlarını*, Anar'ın kitabını benim bir kitabımmış gibi izledim, algıladım. Roman gittikçe *haber*leşiyordu.

Anar, önceleri bir "içerikçi yazar" gibi göründü bana. Yeni bir dil getirmek istemez gibiydi. Sonraları, tarihlerden yeni tarihler, ülkelerden yeni ülkeler, kentlerden yeni kentler, kişilerden de yeni kişiler üreten bir

"râvi-yi ahbâr"ın özdili niçin böyle olmasın diye düşündüm.

"Ve sonsuz sayıda kitaptan da bir tek kitap üretmek" diye ekledim.

Bir "falnâme"de, erkek çocuğun eline mürekkep damlatılarak bakılan bir fal türüyle karşılaşmıştım. Kafamda yazılmayı bekleyen bir hikâyeye cuk oturmuştu. Yazdım. "Hikâye Sehpanın Üzerinde."

Sonra, çok benzeri bir hikâyeyi Borges'te gördüm. Benim hikâyeyi yırtıp attım. Onu bir daha anımsamamalı, anmamalıydım.

Edebiyat tarihince, kimbilir kaç yazar, bilerek ya da bilmeden Borges yordamıyla yazmıştır.

Yazmıştır da, "öyle" yazma yordamını imzalayan, Borges oldu.

Anar'ın romanlarını okuyunca, onun kaç bin tarih yapıtı okuduğunu pek merak ettim. Bu merak, tarihsel bilgi ve sezgiler'i bitiştiren, bağdaştıran, yeniden üreten romancı *Anar harcı*'nı merakla noktalandı. Artık öncesini hiç sormuyordum. Anar, özel yordamına imzayı basmıştı.

Bir okur olarak mutluydum.

Önümde yeni kişilerin yaşadığı yeni ülkeler açılıyordu.

Ve bir gıdımlık tarih okuyorsam, o alandaki okumalarımı yeni bir keyifle, hatta yeni bir bakışla sürdüreceksem, bu da Anar'ın bana verdiğidir.

Eklemeli: Tarihsel romanlar mıdır Anar'ın yapıtları? Hayır, romanlardır. Tarihsel olan'dan yeni bir roman çıkarmak, romanı da yeniden tarihselleştirmektir ama.

Romana böyle genç bir yaşta üç baba yapıtla buyurup gelen İhsan Oktay Anar'a selam olsun.

HULKİ AKTUNÇ

Kostantiniye'de Birkaç Kişi

I

Ulema, cühela ve ehli dubara; ehli namus, ehli işret ve erbab-ı livata rivayet ve ilan, hikâyet ve beyan etmişlerdir ki kun-ı Kâinattan 7079 yıl, İsa Mesih'ten 1681 ve Hicretten dahi 1092 yıl sonra, adına Kostantiniye derler tarrakası meşhur bir kent vardı. Ceneviz taifesinin buraya ilk gelen gemilerine karanlıkta uçan bir ak martının yol gösterdiği, ancak salimen karaya vasıl olduktan sonra dümencileri olacak Pundus nam kâfirin bu martıyı Mesih addederek yuvasını arayıp bulduğu ve itikatlarınca İsa'nın etini yemek sünnet olduğundan kuşu kızartıp yediği rivayet olurdu. Eskiler, bu martının yuvasının bulunduğu yere Ceneviz kavmının yüksek bir kule diktiğini rivayet etmişlerdir ki, sonraları Galata Kulesi diye nam salmış bu heybetli yapının tepesinde, yalı adamlarının dürbünle, yiğitlerin ise çıplak gözle, Bursa kentinin ulu dağını seçtikleri söylenegelmiştir. Ne var ki bu şayianın, ziyaretçilerden bahşiş koparmak hevesiyle kuledeki yangın gözcüleri tarafından okunan bir kurt masalı olduğu

da ağızdan ağıza dolaşmıştı bir zamanlar. Beher yangın için, eğer vaktinde tespit edebilirlerse yirmi akçe ikramiye, edemezlerse yangın sönene kadar saat başı yirmi değnek ceza alan bu adamlara hazine-i humayûndan on akçe helal yevmiye verilirdi.

Mahalle bekçilerinin külhanlara sığınmak zorunda kaldığı soğuk bir kış gecesi, Galata Kulesi'ndeki yangın gözcüsü hasırlar üzerinde yatan arkadaşını elindeki Frenk dürbünüyle dürtmeye başladı ve Arap İhsan'ın kadırgasının Haliç'e girdiğini sanki büyük bir sır veriyormuş gibi adamın kulağına fısıldadı. Ancak derin uykusundan uyanır gibi olan arkadaşı bu habere pek iltifat etmemişti: Bir gözü açık, diğeri yumuluydu; biriyle hâlâ rüya görürken diğeriyle kendisini uyandıran adama bakıyor, uyku sersemi haliyle hangi gözünün gerçeği gördüğüne fazla aldırmıyordu. Battaniyesine sarınıp öte yanına döndü ama sidik zoruyla aleti sertleştiği için dalmakta zorluk çekti. Gözlerinden uyku aktığı halde doğruldu. Duvarın yanında uçkurunu çözerken bir yandan da Haliç'e, Azapkapısı önünde seyreden kadırga siluetine baktı. Forsalara tempo verip teknenin hızını tayin eden davul sesi belli belirsiz duyuluyordu. Görünüşünden onun, Arap İhsan'ın kadırgası olup olmadığını çıkarmak mümkün değildi. Fakat gözcü yine de fikrinde ısrar ediyordu: Yüzünü, kendisine inanmayan arkadaşının yüzüne yaklaştırarak alt göz kapağını parmağıyla aşağı çekip meydan okurcasına ona, bu gözün yedinci kadirdeki yıldızları bile gördüğünü, üstelik Kostantiniye'nin muhtemel yangınlarını gözetlemek bahanesiyle aslında onun kente nazarını değdirerek ahşap malzemeleri tutuşturduğunu düşünen asesbaşı tarafından görevden alınmak tehlikesine; bu yüzden maruz kaldığını söyledi. Ama adam, gözcünün kendi gördüğünden daha fazlasını görmediğine emindi. Eğer bu kadırga gerçekten o malum tekneyse, Arap İhsan'ın Karaköy önünden ge-

çerken savurmayı âdet edindiği, gümrükçübaşının erkekliğine yönelik küfürler kuleden işitilmemiş olamazdı. Bu sıtma görmemiş ses muhakkak ki Haliç'in karşı kıyısından da rahatlıkla işitilebilirdi. Belli ki gözcünün asıl amacı, kendisini iddiaya kışkırtmak ve kesesindeki çil altınları bu kalleşçe bahiste almaktı.

Kadırga tersane iskelesine yaklaşmak üzereydi ki, omurgası dibe değdi. Ejderha başlı bir kolomborne topundan fırlayan güllenin sancak tarafında açtığı delikten dolan su tekneyi ağırlaştırmış ve su kesimini yükseltmişti. Fakat onun ağırlığını arttıran bir ikinci sebep ise, kâh bir filinta, kâh bir arkebüz namlusundan fırlayıp bordasının hemen her tarafına isabet etmiş sayısız kurşundu. Ayrıca gemi, güçlükle söndürülmüşe benzeyen birkaç yangın izi de taşıyordu. Tersaneden gelen esirlerin kadırgayı halatlarla omurgası üzerinde sürüyüp iskeleye çekmeleri oldukça zaman aldı. Çingene demirciler prangaların perçinlerini kırıp forsaları çözmeye başladıkları zaman, omuzlarında ganimet sandıklarıyla gemiden atlayan leventler karaya ayak basar basmaz toprağı öpüyorlardı. Bununla birlikte toprağı en canı gönülden öpen levent, ellisine merdiven dayamış o muhteşem külhaniydi. Gel gör ki Samatya'da çıkan yangının oradaki meyhaneleri de silip süpürdüğünü Malta'da öğrendiğinden bu yana Kocamustafapaşalı Arap İhsan'ın yüreği sızlamıyor da değildi. Çünkü geride sadece Fener ve Galata meyhaneleri kalıyordu. Gece yatacak çok sayıda külhan olmasına rağmen hemen hemen her bıçkınla kavgalı olduğu için yarenlik faslı Fener'de işlemezdi. Galata'da ise hem yatacak külhan yoktu, hem de Gülletopuk nam kalyoncuyla çıngar çıkarma tehlikesi vardı. Ama bu, yine de kafada büyütülecek mesele değildi: Galata'da yeğeninin yanında kalır, Gülletopuğa gelince, birkaç kavgadan sonra eğer hâlâ ölmediyseler, adamla er ya da geç barışırlardı.

Arap İhsan, prangalarla uğraşan çingenelerin kızgın perçinleri soğuttukları su kovası önünde durdu ve kırmızı baretasını çıkarıp aylardan beri ilk kez tatlı suyla elini yüzünü yıkamaya başladı. Kazıttığı kafasında bıraktığı bir tutam saçı büküp suyunu sıktıktan sonra gömleğini çıkarıp kurulandı. Cenk yaralarıyla dolu göğsü pösteki gibi kıllıydı ve iman tahtasının üzerindeki kıllara renk renk cam boncuklarla birkaç inci özenle düğümlenmişti. Yüzünü kurularken, aşağıya sarkıp gözlerini neredeyse örten gür kaşlarını parmağıyla sıvazlayıp düzeltti. Burun deliklerinden fışkıran iki kara yatağan misali palabıyıklarını burdu ve cenk anında hasmını olduğu yere mıhlayan o kımıltılı parıltılar gözbebeklerine yerleşti. Kuşağında, gümüşle işlenmiş ayeti kerimelerin parıldadığı murassa yatağan taşıyan bu adam, en şiddetli soğuklarda bile yalınayak dolaşıp baldırlarını açıkta bırakan diz çakşırıyla Kostantiniye'nin yedi meydanında ve yetmiş iki külhanında topuk gösterirdi. Sol kolundaki pazubentte onu arkebüz kurşununa, Tatar okuna, Rum ateşine, Venedik humbarasına, fitneci nazarına, kara ve sarı hummaya, açık deniz canavarlarına ve diş ağrısına karşı koruyacak sihirler vardı. Sert pazularından birine "ah minelaşk" ve diğerine de, "ve minelgaraib" ibarelerini dövdürmüştü. Ne var ki yirmi gün önce Magrip'e yaptıkları bir baskında aldığı bir esir, onun bu heybetine gölge düşürür gibi olmuştu. Bu esir taş çatlasa yedi yaşında gösteren sünnetsiz bir oğlandı ve yemin billah ederek adının Alibaz olduğunu söylüyordu. Malta açıklarında bir Venedik fırkateynine rastlayıp kadırganın topunu hazırlamaya giriştiklerinde, nişan almayı olanaksız kılacak bir şekilde top kundağını bozan bu çocuktu. Tokadı patlatıp, çaresiz kaçmaya başlayarak talih eseri bastıran bir sisin içine girdiklerinde, zırlamasını kesmeyip yerlerini Venediklilere belli eden yine oydu. Kovalamaca sürerken bucurgatın manivelasıyla oynayıp demiri mayna eden de, kurtuldukla-

rında ise kaptan köşkünde yangın çıkaran ve forsalara tempo verdikleri davulu patlatan da yine bu haşarattı. Ona gözdağı vermek için bir yandan bıçaklarını bileğileyerek, derisini yüzüp davulu yamamakla korkutmuşlardı. O ise "vallahi billahi" sözlerini ağzından düşürmeden haşarılık yapmayacağına söz vermesine rağmen vaadini ancak gün batımına kadar tutabilmişti. Sonunda, vuruşma esnasında Allah yarattı demediği halde, sırf elinin ayarını bilemediği için bu kara kuru çocuğa meydan dayağı çekemeyen Arap İhsan'ın ganimetteki payı yetmişte bire indirilmiş, Mısır altınlarıyla Venedik sekinelerinin çoğu böylece gittikten sonra kendisine filuriden çok kara kuruş dolu birkaç kese ile, harita dolu bir sandık kalmıştı.

Arap İhsan ganimet sandığını almaya seğirttiğinde cinleri tepesine üşüştü: Alibaz sandığı açmış, içindeki haritaları karıştırıyordu. Fakat bu işi itinayla yaptığı pek söylenemezdi. O soğuk kış gecesi, üzerinde sadece bir entariyle, tersane iskelesinin feneri altında dürülmüş kâğıtları açarken elinde olmaksızın yırtıyor, haritalar üzerine boyanmış dağ, deniz, gemi ve canavar resimlerinden gözünün tutmadıklarını tükürüğüyle farkına varmadan siliyor, parmağına bulaşan mürekkeple de kasaba, liman ve kale isimlerini alışkanlıkla karalıyordu. Üzerinde rastgele birkaç yere haç çizip bu haritaları definecilere satmayı günlerdir kuran Arap İhsan adamakıllı çileden çıktı. Yine de yumruklarını sıkıp gazabını zaptederek, "Höt! Veledizina seni! Bırak onları bakayım!" diyebildi. Alibaz, bıraktığı intibadan memnun, karanlıkta inci gibi parlayan dişlerini gösterip sırıttı. Elindeki Güney Kıtası haritasını efendisi daha iyi görsün diye fenere doğru kaldırıp, azar azar, adeta tadını çıkara çıkara, kıymık kıymık yırtmaya başladı. Küplere binen Arap İhsan çocuğu çırpı gibi ayak bileklerinden tutup tepetaklak havaya kaldırmıştı ki, Alibaz'ın entarisinin içinden yerlere Venedik dükaları,

İspanyol kuruşları, esedi altınlar, zolota ve mangırlar dökülmeye başladı. Gemideki ganimetin her sayışta neden eksik çıktığı da böylece anlaşılmış oldu.

Sabah ezanını okumaya hazırlanan müezzinler ellerini kulaklarına götürmeye başladıklarında, Arap İhsan surlarla çevrili Galata'nın tersaneye açılan Azapkapısı önüne geldi. Ganimet sandığı omuzunda, eli ise Alibaz'ın kulağındaydı. Önceki gün yağan yağmurdan çamur deryasına dönmüş sokaklarda ilerlediler. İç Azap kapısını geçtiklerinde sabah ezanları okunmaya başlamıştı. Arap Camii yolundan çıkıp, yerçekimine meydan okuyacak kadar eğri büğrü, çekül doğrultusunu çoktan terketmiş ahşap evlerin arasındaki yılankavi sokaklara daldılar. Balçığa bata çıka ilerlerken fare ve köpek leşlerine, sivri kemikli at kafataslarına basmamaya dikkat ediyorlardı. Alibaz hayatında ilk kez geldiği bu kenti hayretle inceliyordu. Sokağın birine saptıklarında, üstünde gecelik entarisi, başında takke ve elinde ibrikle büyük aptesini yapmak için evinden çıkan yaşlı bir adamın onlara ters ters bakıp kenefe girdiğini gördü. Biraz uzaklaştıktan sonra yerden ağır bir taş alıp kenefe var gücüyle fırlatarak tahta duvarı bangırdattı. Fakat bu davranışı kulağının adamakıllı bükülmesine neden oldu. Sonunda Kürkçü kapısına yakın bir yerde, Yelkenciler hanına bitişik, iki katlı ahşap bir evin önüne geldiler. Arap İhsan kapıyı açılana kadar yumrukladı.

Bünyamin düşünde yine onları görmüştü. Demir halkalardan örülü zırh gömlekleri çoktan paslanmış yeniçeriler, ellerinde meşalelerle karanlık bir sisin içinde meçhul bir yöne ilerliyorlardı. Tolgalarının burunluklarını indirmiş ve yüzlerini demir peçelerle örtmüşlerdi. Kalkanları küflü, yatağanları ve kılınçları paslıydı. Bünyamin son günlerde sık

sık gördüğü bu düşten, sokak kapısından gelen gürültülerle uyandı. Birisi ısrarla kapıyı çalıyordu. Fakat hemen yanıbaşındaki yatakta yatan babasının uyanacağı yoktu. Bu adam birtakım nazari meseleleri çözmek için önceki geceden rüyaya yatmıştı. Esmer tenli babasına hiç benzemeyen bu kumral bıyıklı ve iri gözlü delikanlı, ne olur ne olmaz diye şiltenin altındaki yatağanı alıp merdiveni indi. Kapı hâlâ ısrarla yumruklanıyordu. Bünyamin "Kim o!" diye bağırdı. Ama dışarıdaki adam yumruklamaktan vazgeçip kapıyı bu kez tekmelemeye başladı ki, bu da ancak bir tek kişinin özelliği olabilirdi. Kapıyı açtığında, karşısında büyük dayısını gördü.

Arap İhsan delikanlının elindeki yatağana bakıp, "Ne o Bünyamin" dedi, "Elindekiyle büyük dayını mı doğrayacaksın? İlle de birini doğrayacaksan al bu veledi boğazla, beni tam üç yüz esedi altından etti. Ama dikkat et, Kıptîdir".

Kulağından tuttuğu Alibaz'ı delikanlıya doğru itti. Bünyamin afallamış, Alibaz ise hayatında belki de ilk kez korkmuştu. Herhalde kendisini gerçekten kesmek istediklerini sanıyordu. Fakat yatağanını bırakan delikanlının Arap İhsan'ın elini öptüğünü görünce içi ferahlayıverdi. Tam bu sırada merdivenlerden yukarı doğru seğirten uzun kuyruklu maymunu görünce merakı kabardı. Peşinden merdivene doğru atılacaktı ki, o mengene gibi el yine kulağına yapıştı. Arap İhsan Bünyamin'e, "Babanı uyandırma" diyordu, "Sonra çıkıp o miskine bakacağız. Önce bir leğen getir de ayaklarımızı yıkayalım".

Alibaz, Arap İhsan'ın ayaklarını yıkarken inadına serçe parmağındaki nasıra bastırıyordu. Sonunda tabanı köseleye kadar sert, adeta zırhlı, orta parmağı uzunca bir çift ayak meydana çıktı. Yaptıkları onca gürültüye rağmen yukarıdaki adam hâlâ uyanmış değildi. Delikanlı mutfakta kahvaltı hazırlarken Arap İhsan tahta basamakları gıcırda gıcırdata

yukarı çıktı ve belli belirsiz bir horultunun duyulduğu odaya girdi: Hem yatmak hem de çalışmak için kullanılan karmakarışık bir yerdi burası. Bu düzensiz oda türlü türlü eşyalar, usturlab, rubu tahtaları, kıblenuma, aynalı kerteriz cinsinden gökbilim ve denizcilik aletleri, mercekler, ne işe yaradığı meçhul renkli camlar, sarkaçlı ve zemberekli saatlerle doluydu. Duvarlardaki raflarda kurtların kemire kemire bitiremediği elyazmaları, parşömenler ve harita ruloları vardı. Pencere önündeki tezgâhta ise boy boy ve cins cins pergeller, renk renk mürekkepler, kalemler, fırçalar ve karalanmış kağıtlar görünüyordu. Bu keşmekeşin arasında bir yerde, şiltenin üzerinde, yorganını gırtlağına kadar çekmiş bir adam kimbilir kaçıncı uykusunu uyuyordu. Çekik gözlü, çıkık elmacık kemikli ve seyrek bıyıklı bir zat olan bu adam Bünyamin'in babasıydı. İsmi dayısınınkiyle aynıydı: Uzun boyundan ötürü ona Uzun İhsan Efendi derlerdi. Derin uykunun bir belirtisi olarak iyice açılmış ağzından sızan salya, başını koyduğu yastığı adamakıllı ıslatmıştı. Arap İhsan yeğenine uzun uzun baktı: Yumuşacık kuştüyü döşeklerde yatan bu adam sözümona Frenk kâşiflerine özenip bir mapamundi, Kaftan Kafa bir dünya haritası yapma sevdasına kapılmıştı. Ne var ki bu miskin yeğen, değil dünyanın haritasını yapmak, dünyanın onda birini bile dolaşacak tıynette biri olamazdı. O yumuşacık elleriyle bir halata asılamaz, gemide verilen kurtlu etleri ve küflü peksimetleri yiyemez, narin teni yakıcı güneşe ve tuzlu suya asla dayanamazdı. Arap İhsan belki de yanılıyorumdur diyerek uyuyan yeğeninin yorgan üzerindeki eline parmağıyla bastırdı. Hayır, yanılmıyordu. Adamın teni yumuşacıktı. Rüzgârın şişirdiği bir flok yelkenin halatını germeye kalksa, bu el kan revan içinde kalırdı. Ez kaza denize açıldığında ise yeğeninin Marmara'dan çıkamayacağı kesindi. Çünkü korsan saldırısı karşısında elleri ayakları birbirine dolaşır, asla cenk edemezdi. Üstelik kor-

kutucu bir görünüşü de yoktu. Utanmadan bıraktığı sakalında güve yeniği gibi boşluklar vardı.

Bünyamin koltuğunun altında bir ekmek ve elinde bir çanak yoğurtla yukarı geldi. Alibaz'ın elinde ise bir bal çanağı vardı. Delikanlı büyük dayısının babasıyla konuştuğunu görünce bunu bir yorgunluk belirtisi olarak yorumladı. Arap İhsan bir yandan horlayıp bir yandan da salyalarını akıtan yeğenine şunları söylüyordu:

"Ey kör! Aç gözünü de düşlerden uyan. Simurg'u göremesen de bari küçük bir serçeyi gör. Kaf Dağına varamasan bile hiç olmazsa evinden çıkıp kırlara açıl; böcekleri, kuşları, çiçekleri ve tepeleri seyret. Bırak dünyanın haritasını yapmayı! Daha hayattayken bir taşı bir taşın üstüne koy. Gülleri ve bülbülleri göremeyip gün boyu evinde oturan adam Dünyanın kendisini hiç görebilir mi?"

Uyanıklar âlemindeki dayısı ona bunları söylerken, uyku halindeki Uzun İhsan Efendi ise düşünde muhteşem bir korsanı görüyordu. Düş, yatağanlar, kılınç şakırtıları, Rum ateşi ve naralarla dolup taştı. Yatağanı dişlerinin arasında olduğu halde bu korsan, bir gemiye rampa ediyor, topları ateşliyor, fırtınalarda dümene asılıyor ve durup dinlenmeden yıldızları sayıyordu. Bu muhteşem korsan, dayısı Arap İhsan'dı. Defalarca esir düştüğü ve yıllarca forsalık yaptığı için sırtındaki sayısız kırbaç izini ona gösteriyor ve bu kızıl izleri de dünya haritasına çizmesini öğütlüyordu. Kendi çizdiğinden farklı olarak korsanın haritası bire bir ölçekliydi: Dayısı bir haritanın içinde yaşıyor ve bundan gurur duyuyordu. Barbut oynarken zarları attığında, gelen her sayı bu adam tarafından hüsnü kabul görüyor, arkasından oklar ve kurşunlar atıldığı halde kaçarken kahkahalar atabiliyordu. Tam bu sırada Uzun İhsan Efendi'nin düşünde oğlu Bünyamin belirdi. Delikanlı engerek kadar uzun ve renkli bir maceraya atılıyordu. Kumral bıyıkları ve ölçülü yüz hatlarıyla

her zamanki kadar yakışıklıydı. Derken düşü bir sis kapladı: Gerek kendisi, gerek Arap İhsan, gerekse diğerleri bu karanlık sisin içinde yitip giderlerken, Bünyamin kararlı adımlarla ilerliyor ve ışığa doğru yaklaşıyordu. Zehirli bir yılan kadar uzun maceranın bitiminde, engereğin renklerini tek tek tanıdıktan sonra yılanın kafasını eziyor ve bir masal kahramanı oluyordu. O karanlık sisin içindeki yüzlerce ve binlerce kör, yılan ölür ölmez kahramanın çevresini sarıp onun sırtını sıvazlıyor, ellerini öperek dertlerine derman bulmasını istirham ediyorlardı.

Uzun İhsan Efendi düşünde dayısının kendisine bir şeyler söylediğini işitti. Ona cevap vermek, kör olduğu için düşten başka bir şey göremediğini anlatmak istedi. Ama bir güç, konuşmasına engel oluyor, dili ağzında dönmüyordu. Fakat zihninden geçenler belliydi.

Bünyamin, babasının yatağında kıvrana kıvrana sayıkladığını farkettiğinde onu hemen uyandırdı. Arap İhsan yeğenine, eğer fazla yiyip içip rahat döşeklerde çelebi uykusu uyursa, işte böyle kâbuslar göreceğini söylerken, Alibaz, uyanan adama hayretle bakıyordu. Çünkü üç yaşına kadar afyon ruhuyla sızdırılan bu zavallı yavrucakta uykusuzluk illeti vardı ve yıllardır gözüne bir damla uyku girmiş değildi. Şimdi artık pek emin olmasa bile, esneyen ve yataklarında horlayan insanların bir tür oyun oynadıklarını elinde olmadan düşünüyordu. Oysa gece boyunca daracık bir döşekte gözünü kırpmadan uzanmak tarife gelmeyecek kadar sıkıcıydı. Ne var ki sabah olup da gece görüldüğü söylenen düşler anlatılmaya başlandığında sohbetin tadına doyum olmazdı. Kendisine, uyuyan insanların ruhunun bedenden çıkıp uzak diyarlara gittiği, orada ilginç ve tuhaf kişiler, hayvanlar ve oyuncaklarla karşılaştığı anlatıldığında uyuyanların aslında palavra sıktığından şüphelenmeye başlamış, ama bozuntuya vermemişti. Uyku nasıl bir şeydi? Hepsinden önemlisi rüya

diye bir şey gerçekten var mıydı ve insanlar onu sahiden görebiliyorlar mıydı? Çok eğlenceli olduğu kesindi. Fakat o, rüya görebilmek için uyumak zorunda olduğunu da biliyor ve her gece yatsı ezanından hemen sonra er ya da geç günün birinde uyuyacağı umuduyla yatağına yollanıyordu. Onun dünyasına aşina olmayanlar, rüya göremediği için üzülen bu oyunbaz çocuğun aslında alacalı düşler kadar renkli bir âlemde yaşadığını nereden bilebilirlerdi?

II

Bünyamin'in o uğursuz parayı bulmasından çok önce Pera'da Venedik balyosunun kâtipliğini yapan Kubelik adında biri vardı. Müsveddeleri temize çekmekle görevli olan bu zatın yazısı o kadar güzeldi ki, fî tarihinde yakınlarıyla helallaşan elçi onun tarafından yazılan bir protestoyu saraya götürmüş, ama padişah sert bir dille kaleme alınan bu evrakın muhtevasından ziyade yazının güzelliğiyle, harflerdeki kuyruklar ve çengellerle ilgilendiğinden kelleyi kurtarmıştı. Gelgelelim kötü arkadaşları Kubelik'i içkiye alıştırdılar. Mumcubaşı tarafından defalarca sarhoş yakalanıp falakaya yatırılınca sakat kalma tehlikesi başgösterdi. Kırılan kaval kemiği yeni yeni kaynamaya başladığında arkadaşları ona içkiye devam ederse sakat kalacağını söylediler. Fakat onun aldırdığı yoktu. Sonunda sarhoşken yine yakalandı ve falaka faslında kaval kemiği aynı yerden yine kırıldı. Artık topal bir insandı. Şarap içmesini kesinlikle yasaklayan balyos, içkisizlikten bu zavallının ellerinin titrediğini ve doğru dürüst yazı yazamadığını görünce Kubelik'in kâtiplik görevine son verdi. Bu eski kâtip, artık elçilik binasının temizliğinden sorumluy-

du. Fakat yeni görevini de ihmal edip fırsat buldukça Galata meyhanelerine kaçamak yapması balyosun sabrını taşırdı. Kubelik işinden kovuldu ve kendisine Venedik'e gitmesi için tam otuz duka yolluk verildi. Fakat o, gemiye binmeden önce rıhtımdaki meyhanelerden birinde azıcık demlenmeye karar verince olan oldu. Meyhaneden çıktığında sarhoş kafayla bir esir gemisine binmiş, güvertede sızıp kalmıştı. Çekiç sesleriyle uyandığında nursuz çehreli birtakım adamların ayaklarına pranga taktıklarını farketti. Onlara Venedik sefaretinde görevli olduğunu ağlaya sızlaya anlatmaya çalıştı ama hiç kimseyi inandırmayı başaramadı. Ne var ki onun acıklı feryatları üzerine rıhtımda biriken kalabalıktan hayırsever biri durumu balyosa bildirince sefaretten gelen bir görevli olaya müdahale etti. Esir tüccarları bu işte bir dalavere olduğuna inanıyor, Venediklilerin amacının kendi dindaşlarını bedavadan salıverdirmek olduğunu düşünüyorlardı. Nuh deyip peygamber demeyen esirciler Kubelik'i esir pazarına götürüp aracılara sattılar, aracılar ise tellallara teslim ettiler. Bereket versin ki Venedik balyosu sabık kâtibini kurtarmak için mezata gelmiş, Hıristiyanların köle alması yasak olduğundan bu iş için bir Müslümanla anlaşmıştı. Kubelik kısa boylu ve son derece sıskaydı. Yüzü kir içinde, tırnakları ise uzun ve pisti. Sağlıksızlık işareti olarak teni yeşile çalıyordu. Durmadan öksürüp tıksıran bu adam üstelik topaldı. Bu haliyle onu kimse satın almazdı. Fakat balyosun bu işe gönüllü olduğunu bilen aracılar mezata adamlarını sokup fiatı durmadan yükselttiler. Sonunda balyos, Kubelik'i bin iki yüz filuriye, yani ud çalıp ustaca rakseden bakire bir çerkes dilberi fiatına satın aldı ve adamcağızın zincirleri çözülür çözülmez suratına okkalı bir tokat çarpıp, ona bir daha gözüne görünmemesini tembih etti. Eski efendisinin kendine verdiği on dükayı alan Kubelik, Venedik'e gidecek gemilere bu parayla kapağı atamadığını söylüyordu. Oysa topu to-

pu iki barka ve bir kalyon kaptanıyla konuşmuştu. Üstelik pazarlık etse bunlardan biriyle muhakkak Kostantiniye'den gidebilirdi. Ama o böyle yapmadı. Özgürlüğünün ilk gününde meyhanedeki arkadaşları ona dostça öğütler verdiler. Kostantiniye'de artık kalamayacağını, parası tükenmeden doğruca ülkesine, yakınlarının yanına gitmesi gerektiğini, gerekirse ona borç para verebileceklerini söylediler. Ancak o, bu tavsiyeleri anlayabilecek durumda değildi, çünkü midesine indirdiği dokuz maşrapa şarap etkisini göstermiş, başı önüne düşmüştü. Gece yarısına doğru, ülkesini yâdeden bir şarkıyı ırlaya ırlaya meyhaneden çıktığında gürültüden rahatsız olan biri onun kafasına ağır bir cisim fırlattı. Kubelik, başından kanlar aktığı halde, karanlıkta el yordamıyla bu cismi arayıp buldu: Bir kerpetendi bu.

Dişçiliğe de o gecenin sabahı başladı. Elinde kerpetenle sokak sokak dolaşıyor ve zavallıları diş ağrısından kurtarıyordu. Başlangıçta ücretini düşük tutup el mahareti edindi. Külhanlarda yatıp kalkıyor, kendisine ilişmemeleri için bıçkınların, leventlerin ve kalyoncu taifesinin dişlerini bedavadan çekiyordu. Gecelerden bir gece, birkaç yeniçeri onu kıskıvrak yakaladı ve doğruca mumcubaşının huzuruna çıkarıldı. Rastladığı sarhoşları falakaya yatırmakla görevli olan bu adam, neredeyse bir öküzü yere devirecek kadar şiddetli bir diş ağrısı çekiyordu ve adamlarına erişebilecekleri ilk dişçiyi vakit geçirmeden getirmelerini buyurmuştu. Omuzları çöküк ve pısırık görünüşlü bu adama: "Ee! Ne duruyorsun? Çek şu dişi!" diye bağırdı. Gel gör ki Kubelik istifini bozmuyor, kerpetenine bir türlü davranmıyordu. Mumcubaşı tekrar, "Bre zındık! Gel çek şu dişi. Biraz daha beklersen boynunu vururum!" diye gürledi. Kubelik hâlâ isteksiz görünüyordu, belki de kendisini topal bırakan bu adamın acı çekmesini seyretmek hoşuna gitmişti. Mumcubaşıya, "Ücretimi peşin ver öyleyse, tam elli filuri" dedi. Beri-

ki ise köpürerek, "Zındık seni! Yarım akçelik iş için elli filuri istenir mi? Ne dediğini biliyor musun sen?" diye bağırınca o, "Öyleyse başka birini bul" dedi ve kapıya doğru yürüdü. Ama dışarı çıkmak üzereyken, zalim adamın bir işaretiyle yeniçeriler onu durdurdu.

Artık, bir müteşebbis için hiç de azımsanmayacak bir sermayeye sahip olan Kubelik gerekli yerlere toplam otuz filuri dağıtıp cerrahlık izni aldı ve Galata'da Mihel kapısına yakın bir yerde izbe bir dükkânı aylığı on yedi akçeye kiraladı. Galen'in Frenk dilindeki bir çevirisi eline geçince mesleğin birkaç püf noktasını öğrendi. Artık şarap parasını kazanıyor ve üç maşrapadan sonra ellerinin titremesi azalıyordu. İçkisinden kısıp kendine bir yüzük ısmarladı ve ortasına da kendisini topal bırakan mumcubaşının köpek dişini hak ettirdi. Artık saygın biri olmasına ramak kalmıştı. Fakat dükkânı pislikten geçilmiyordu. Zemin, deşilmiş hıyarcıklardan, apselerden ve kara kabarcıklardan akan cerahatle kaplı gibiydi. Sonunda yüzüne, şimdiki meyyus ifade çökmüştü. Külhanlarda yattığı sırada onun ağzını bozan ve ona ayaktakımı dilini öğreten kabadayılar bile zavallı topala acır oldular. Üzüntüsünde, Galen'in kitaplarında rasladığı hataların payı yok değildi: Kıyamette ayağa kalkacak şu günahkâr bedenlerin içinde ne vardı? Galen'in kitabı bu soruya doğru dürüst cevap veremiyordu. Sonunda bir köpek leşini teşrih etmeye karar verdi. Gördüklerini, üç maşrapayı tükettikten sonra titremesi kesilen elleriyle çiziyor ve şekillerin yanına notlar düşüyordu. Canlıların bedenleri olağanüstüydü, ama kendi bedeni acaba nasıldı? Bir insan bedenini kesip biçmek büyük günahtı. Fakat bilme tutkusu onun yakasını bırakacak gibi değildi. Günün birinde düşüncelere dalmış gezerken, Ahırkapı'da sarayın denize bakan duvarlarının dibinde birtakım adamlar görmüştü. Bellerine kadar gelen uzun çizmeler giymiş bu adamlar kâh kı-

yıda çöplerin içinde, kâh suya girerek öteyi beriyi sırıklarıyla karıştırıyorlardı. Bunlar, arayıcılar adıyla nam salmış bir meslek erbabıydı ve sarayın çöplerinin denize atıldığı deliğin altında dolaşıp süprüntüleri karıştırarak buldukları değerli şeylerle geçimlerini sağlarlardı. Kubelik onlardan birinin bir şey bulduğunu seçti ve yanlarına gitti. Adamın bulduğu şey bileğinden kesilmiş bir eldi. Orta parmakta değerli bir yüzük ışıldıyordu. Arayıcılar sevinçle yüzüğü parmaktan çıkardılar ve eli attılar. Hava kararınca Kubelik tekrar oraya gelip kimseler görmeden kesik eli aldı ve bir mendile sarıp gömleğinin içine soktu.

Eli kesip biçerek kasları, bağları, damarları ve kemikleri mum ışığında bir kâğıda özenle çizdi. Amacı ise insan vücudunu keşfetmek ve bu günahkâr bedenin bir haritasını çıkarmaktı. O uğursuz teşrih atlasını hazırlamaya da işte böyle başladı. Eğer o gün boğdurulan bir şehzade, bir paşa ya da cariye varsa, saraydan ceset sayısı kadar top atılıyor, Kubelik de akıntının cesetleri sürükleyeceği yer olarak hesapladığı Tophane'ye gidiyordu. Gece boyunca öksürüp tıksırarak sabırla beklemelerinin semeresini sonunda gördü ve ayağına bağlanan ağırlık koptuğu için kıyıya vuran bir cesede rastladı. Gömleğinden çıkardığı çuvala cesedi soktuktan sonra zor bela evine kadar taşıdı. Sabah olmuştu. Akşama doğru artan dayanılmaz kokuya rağmen kadavra üzerinde tam iki gün aralıksız çalıştı. O artık gerçek bir kâşifti. Kemiklere kabadayıların, kaslara meyhanecilerin adlarını veriyor, gülamlar ve köçeklere ise damarlar ve bağdokular kalıyordu. Büyük bir vefakârlık örneği göstererek, kulağın içinde bulduğu ve üzengiyi andıran kemiğe kendisini özgürlüğe kavuşturan Venedik balyosunun adını verdi. Dükkânının üzerindeki evinde, koku komşular tarafından duyulur endişesiyle, cesedi avluya gömmeyi kararlaştırdı. Ama er ya da geç yeni bir kadavra bulacağını biliyordu.